

Пъстър кълвач в парка на „Арсенал“, сн. Искра Буюклиева

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

НОВ РЕНТГЕНОВ АПАРАТ ИЗСЛЕДВА ИЗДЕЛИЯ В РЕАЛНО ВРЕМЕ

Въведена е нова апаратура и за измерване твърдостта на метали и сплави

Нов рентгенов апарат SMART EVO 160 DW на фирмата производител на индустриални радиографски системи COMET, Дания, е внедрен в Централната физична лаборатория на „Арсенал“ АД. „Новата апаратура дава възможност да се изследват детайлите в реално време, което позволява много по-бързо и по-точно да се извърши контролът на качеството им“, обяснява физикът Петко Гочев, ръководител на лабораторията. Досега тази

но и средства. Годишно за изследване на материали и готови изделия по т.нар. безразрушителен контрол в Централна физична лаборатория са били използвани над 40 000 рентгенови филма. За по-сложните детайли се е налагало да се правят поне 2-3 филма в различни проекции.

С новата интроскопична рентгенова видеосистема

Силвия Вачева

веднага се оказва целият детайл. Системата дава много по-прецизен и точен образ, позволява по-детайлно изследване, дава информация във всички координати, при това без допълнителни разходи за филми и консумативи за тяхното проявяване. Софтуерът за обработка на изображението дава възможност за оценка, използване на филтри, измерване на нецялостно-

сти, т.е. нарушението във вътрешната цялост, и други. След приключване на изследването получената информация се дигитализира и в този вид се предоставя на специалистите за разчитане и анализ. Съкращава се времето на целия процес по изследване, а това е много важно, защото в звеното за безразрушителен контрол на Централна физична лаборатория ежедневно се правят десетки изследвания – от входните материали до всяко готово изделие като детайли, слобки и др.

„Безразрушителният контрол е съвкупност от методи, средства и апаратура за откриване на нецялостности при производството на детайли. Качеството на крайните изделия и етапите при междинните обработки е немислимо без използването на безразрушителния контрол, който позволява проверка на всеки материал и продукт, без да се нарушава неговата цялост, нито да се възпрепятства по-нататъшното му използване“, обяснява физикът Силвия

Вачева. Тя не пропуска да спомене, че, идвайки преди 6 години в „Арсенал“, е по-

Апаратура за измерване на твърдост

паднала в един прекрасен колектив, изграден от много добри специалисти и колеги. За въвеждането в тънкостите на работата е особено благодарна на доайена в лабораторията Янка Гърчева.

При безразрушителния контрол основната информация се получава в резултат на взаимодействието на различни физични полета и лъ-

чения с обекта на контрол. Радиационните методи се основават на сложните процеси на взаимодействие на йонизиращите лъчения с атомите на веществото при преминаване през материална среда. Принципът на действие на йонизиращото лъчение е процесът на отслабване на преминалото през обекта лъчение, вследствие на което се детектират зони с различна плътност. При това се получава информация за вътрешните нецялостности, т.е. откриват се дефекти на детайла, които не са видими с просто око.

При визуален рентгенов контрол изследваният обект може да бъде завъртан и пролъчван под различни ъгли и от различни посоки с цел по-благоприятно ориентирани посоката на лъчевия сноп спрямо търсените нецялостности. Голяма част от детайлите в специалното производство са със сложна конфигурация и различни дебелини. Именно тук идва огромното предимство на визуалния рентгенов контрол, тъй като дава възможност за 100% оценка на различните дебелини едновременно.

Продължава на стр. 5

КОЛЕДНО ВЪЛШЕБСТВО В РЕСТОРАНТ „ОРЕШАКА“

Ако все още се чудите къде са възшебствата, които Коледа носи със себе си, ще ви открием тайната. Те са в приказката, която създаде за предстоящите празници екипът на ресторант „Орешака“. Приказка наяве, защото тук всичко е реално – приветливият 6-метров снежен човек, светещата колесница, теглена от красиви еленчета, веселият Дядо Коледа, отрупан с подаръци, високата 6 метра коледна елха, от която нежно се спят „падащи“ светлинки, бялата красота на Северния полюс, светещите гирлянди и мигащи снежинки, които създават усещането, че сте потънали в магическа страна.

Един истински рай за децата, които могат да наситат да се забавляват

в бяло-зелената светеща градина на ресторант „Орешака“, и незабравимо преживяване за възрастните, потопили се в неговата топлина и уют.

И, за да станат още по-хубави моментите тук, има още изненади. На 10 и 17 декември 2021 г. се организират специални вечери с дегустация на вина от реномирани винарски изби. Ценителите на божественото пиене ще имат възможността да се насладят на отбрани вина, съчетани с вкусна храна и приятна компания!

Коледа идва! Нека се насладим заедно с близки и приятели на прекрасните мигове в ресторант „Орешака“ – Казанлък! Вълшебствата са тук!

За резервации в ресторант „Орешака“: 0700 70 717; www.oreshaka-bg.com

КАЗАНЛЪЧАНИ ЧЕТВЪРТО ПОКОЛЕНИЕ ПАЗЯТ УНИКАЛНА ЦИГУЛКА

Богата история има Казанлък. Не само тази, която съхраняват музеите, а историята, прилежно подредена в овехтелите семейни албуми и в спомените на кореняците казанлъчани. В нея оживяват личности, които и днес са гордост за всеки град. Една от

Нено Шивачев с цигулката

тези истории разказва Веселин Шивачев – учител, човек с музикални дарби, общественик и радетел за развитието на културата, носител на орден „Кирил и Методий” – I степен. Тя е за семейна реликва, която вече четвърто поколение пази.

Годината е 1969-а

Бащата на Веселин – Нено Шивачев, току-що е завършил изработката на цигулка, която и досега няма аналог. И печели облога с един от най-добрите майстори лютиери от фабрика „Кремона” – Иван Скордев. Скордев бил твърдо на мнението, че инструмент, какъвто е замислил Нено Шивачев, няма да дава добър звук, с две думи – нищо няма да излезе от тази работа. Каква била идеята на Нено Шивачев? Да направи цигулка с богата инкрустация. И тъй като било времето на социалистическия ентузиазъм, той искал върху дъното на инструмента да изобрази лика на Георги Димитров, който силно го впечатлил от една снимка от Петия партиен конгрес, а на околниците – с фина дърворезба да проследи развитието на България.

Притеснявал се майсторът дали ще се получи хубав тон,

няма ли да пречи инкрустацията, ще трепти ли равномерно

дървото, но приел предизвикателството и се заловил за работа. За изработката на дъното използвал 40-годишен явор, а капака направил от иглолистно дърво. На дъното изваял образа на Георги Димитров, а на околниците фини и нкрустирал сцени от трудовото ежедневие на българите – гроздобер, тютюнопроизводство, строители, бригадирското движение. Отделил е място и за времето преди социализма – съпротивителното движение, партизанката Вела Пеева, орловият поглед на Цветанко Радойнов, дори в края е изобразен и водачът на световния пролетариат – Ленин. Някой ще каже: партийна пропаганда. Съвсем не – Нено Шивачев никога не е членувал в БКП, постигнал е всичко в живота си с много труд и лишения, но очевидно е бил повлиян от левите идеи и от социалистическото

Цигулката

настояще. Затова избрал тези мотиви върху първата и единствена цигулка с дърворезба, която някога е правена в Казанлък.

Съмненията на майстора все пак остават. Ще звучи ли добре този инструмент? Неговият син Веселин Шивачев, учител по музика, по-късно завършил задочно и консерваторията, го консултирал за звука. Истинско удовлетворение от

създадения от него инструмент Нено Шивачев получава, когато

в града на розите идва известният цигулар Минчо Минчев

След като свири на своята „Амати”, лютиери и музиканти се събират около него. Шивачев, леко притеснен, му подава своята богато инкрустирана цигулка и съзатаен дъх очаква думата на маестрото. Минчо Минчев изсвирва части от няколко произведения в широк диапазон, за да се чуят ниският, средният и високият регистър, както и темпото – бавно, умерено, бързо. Връща цигулката на казанлъчанина с усмивка: „Добър инструмент си направил, майсторе!”. Това е предостатъчно. На същата цигулка свири и Стойка Миланова. Този уникален инструмент, който по странен начин е събрал десетилетия от историята на България, се пази в един богат на спомени казанлъшки дом.

Историята не свършва дотук

Нено Шивачев, който е роден през 1908 година, е син на учителя Васил Шивачев. Той е отличен от Цар Борис III с кавалерски кръст за гражданска заслуга. Брат е на художника Марко Шивачев и често е посещавал квартирата му в София. Там се запознава с мнозина от неговите приятели – художници и писатели, сред които са Илия Бешков, Иван Пенков, Константин Църкелов, Ангел Каралийчев, Дечко Узунов. Картина на Марко Шивачев се пази в Художествената галерия в Казанлък – портрет на най-малкият Ботев четник – Цанко Минков, рисуван през 1934 година, и „Композиция” – картина, провокирана от тежък инцидент, станал в Павел баня. И двете платна са дарение на галерията от наследниците на Нено Шивачев. В дома си те са запазили само портрет на Христо Ботев.

Нено Шивачев е завършил Тревненското столарско

училище, после учи в Русе за мебелест – тогава се е наричало мобилно столарство, и получава майсторско свидетелство от Пловдивската търговско-индустриална камара. През мразовитите дни на 1927 година участва в стро-

Минчо Минчев в Казанлък

ителството на първия цех на чешката аеропланна фабрика в Казанлък „Аеро”. Работи в „Капрони”, преименувана по-късно на Завод 13. Той е един от основоположниците на българското летене в България, за което е награден с юбилеен медал. През 1947 година постъпва в казанлъшката фабрика за струнни музикални инструменти „Кремона”.

През 1959-а той и неговите помощници изработват за Русенската филхармония

9 контрабаса и 6 виолончела. И днес оркестърът в Русе

Веселин Шивачев свири „Моя страна, моя България”

пази три от тези инструменти, като на един от контрабасите музикантите продължават да свирят. Пак през 1959-а казанлъшките лютиери ръчно изработват общо 56 контрабаса и 40 виолончела. Тогава идва и желанието на Нено Шивачев да експериментира с различна, инкрустирана,

цигулка. На второто национално състезание по лютиерство друга негова цигулка печели отличие. Нено Шивачев и съпругата му Мария са активни самодейци и влагат енергия и талант в кипящия културен живот на Казанлък.

Те са част от трупата на Музикалния уникат, на която Веселин Шивачев обича да свири „Моя страна, моя България”, е завещал на своя

внук Мартин, който на 5 декември навърши 27 години. Преди две години семейният съвет решава Мартин, който носи фамилията Шивачев, да поеме отговорността за семейната реликва, създадена от неговия пращад. А на по-големия си внук Вилан Делийски, син на дъщеря му, Веселин дарява своята цигулка, изработена от Данаил Аврамов през 1946 година. Така два инструмента, събрали в себе си частица от историята ни, преминават в четвърто поколение, свързано с Казанлък. За своите съграждани Веселин Шивачев пък оставя книгите си – „Музикалният театър на Казанлък”, която издава

в съавторство с Цветков през 2016 г. После идва „Извор на таланти” – за Школата по изкуствата „Емануил Манолов” към НЧ „Искра”, която излиза през 2018 г. През 2020-а Шивачев издава книгата „160 години НЧ „Искра-1860”, посветена на достояната години три от тези инструменти, като на един от контрабасите музикантите продължават да свирят. Пак през 1959-а казанлъшките лютиери ръчно изработват общо 56 контрабаса и 40 виолончела. Тогава идва и желанието на Нено Шивачев да експериментира с различна, инкрустирана, дишлината от основаването на читалището. А през 2021-ва неуморният казанлъчанин издава и своята автобиография, подтикнат от идеята да съхрани родовата памет. А там има още интересни истории, които чакат да бъдат разказани.

Юлия Младенова

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

47 СЕЛИЩА Е СЪСТАВЛЯВАЛА НЯКОГА КАЗАНЛЪШКАТА ОКОЛИЯ

Един млад човек, юрист по образование, изследовател и краевед по душа, не спира да се рови в историята на Казанлък и населените места. Благодарение интереса на Минчо Минчев да търси назад във времето данни за града и региона, започваме нашата „Метеорна екскурзия из Казанлъшката околия”, чийто автор е Петър Топузов. През 1924 година, в брой 1 на вестник „Казанлъшка Искра”, той прави една описателна екскурзия из Околията. Петър Топузов отбелязва отличителните белези на всяко селище в Казанлъшката околия, която преди 97 годи-

ни е била съставена от цели 47 населени места. Заемала

Из Казанлъшката околия, личен архив на Минчо Минчев

е внушителна територия, включваща селища, които днес се намират в други, съседни на Казанлък, вкл. самостоятелни, общини,

като Гурково, Мъглиж, Павел баня.

Ето какво разказва Петър Топузов в своите записки: „Мила, приятна е Казанлъшка околия, особено лятно време. Околията може да се раздели на 4 раздела: на източен, западен, северен и южен. Разстоянията между селата са близки и околията е гъсто населена. Пътища има добри, някои сега се довършват. Населението е трудолюбиво, което ни дава условия на живота, след войните и в града, и в селата не е живота вече

тъй весел, както беше миналите години. Всеки работник мисли и мечтае нови приходи как да създаде, понеже все-

Минчо Минчев

кидневно скъпотиията расте. В близко бъдеще ще се направи

подробно описание на града и на селата в околията, като ще се научат мъките и тегите на всяка община”.

В следващите броеве на в. „Трибуна Арсенал” ще опишем всяко едно селище от тези 47 така, както ги е видял Петър Топузов. Защо? неговата метеорна екскурзия е повече от фотографска снимка. И, ако видим описанията им преди близо век, ще разберем още по-добре настоящето си.

„АРСЕНАЛ“: ИСТОРИЯТА

НА НАЙ-ГОЛЯМОТО МАШИНОСТРОИТЕЛНО ПРЕДПРИЯТИЕ В БЪЛГАРИЯ

1999 - 2021

2020 г. – Капсула на времето – от поколения за поколения арсеналци. Инж. Николай Ибушев - генерален директор на "Арсенал" АД, отправя послание към арсеналци от 2044 г.

Първият брой на в. "Заводска трибуна" излиза през 1949 г. и се издава до 1992 г. Възроден под името "Трибуна Арсенал" на 1 май 2011 г.

Социални дейности: Столово хранене; Здравеопазване; Отдых и почивка; Култура; Спорт.

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

Сайт zakazanlak.bg от юли 2015 г.

143 години "Арсенал"

Образование и квалификации:

- Студентска програма;
- Дуално обучение;
- Курсове за повишаване на квалификацията.

"Арсенал" е носител на най-големите държавни отличия, много призове и награди от наши и международни изложения

Алея на трудовата слава

Отличниците с ръководството на фирмата

Музеят на "Арсенал" е открит на 18 октомври 1974 г. Днес той е рекламен и исторически център.

Детско-юношеска школа ФК "Арсенал 2000", създаден през 2011 г.

МЛАДИ ХОРА ТЪРСЯТ ДОБРИТЕ ПРИМЕРИ СРЕД НАС

Младежи връчиха сертификати за признателност

Членове на Младежкия общински съвет в Казанлък и основателят на платформата „Добрите примери“, Теодор Ставров наградиха участниците в конкурса „Добро дело“, който се проведе в града на розите, и подариха на две нуждаещи се деца компютри в акцията „Дари компютър“.

Инициативата за събиране на истории, в които се разказва за сторени добри дела, бе обявена от младежите в началото на месец ноември. Заедно със създателя на платформата „Добрите примери“ членовете на Младежкия общински съвет искаха да фокусират вниманието на обществото към хората, които правят добрини, без да се афишират шумно. Но пък историите им трябва да се популяризират, за да се знае, че светът около нас е хубав.

Така на 5 декември в Световния ден на доброволците бяха връчени 20 сертификата за признателност на добри хора, за които бяха разказани истории. Наградени бяха треньорите по плуване Теодора Петкова и Светлана Кръстева от Казанлък, учениците от 3 „б“ клас на ОУ „Никола Вапцаров“ - Казанлък и техните учители Лилия Рачева и Мария Колева, Детска градина №9 „Слънчице“ - Казанлък - децата от II „б“ възрастова група, учениците от 1 и 2 клас при ОУ „Св.Св. Кирил и Методий“ в село Кънчево, община Казанлък, и учителката Сабина Цокева, Калинка Минчева от Казанлък, както и Сибел Мехмед от Велинград, Антон Тодоров от Лом, Илинка Маринова от село Крумово, Калин Баев, ДГ „Валентина Терешкова“ село Ярджиковци, ДГ „Чуден свят“ - Перник, ДГ „Райна

Княгиня“ - село Мещица, Неправителствената организация „Отворена врата“, Денислав Иванов от Враца, Десислава Димитрова от Разград, Младежки общински съвет - Казанлък. Всички те получиха сертификати от създателя на платформата „Добрите примери“ Теодор Ставров. Отделно от това бяха дарени два компютъра в акцията „Дари компютър“ - на Хриси от Казанлък и на Деси от Разград.

Платформата „Добрите примери“

Началото на платформата „Добрите примери“ не е поставено на 29 май 2019 година. Този ден се оказал труден за 33-годишния тогава Теодор Ставров от Варна. Отвсякъде буквално го „залявали“ с негативни вестии, което „преляло чашата“ и той решил, че трябва да промени това, да наклони по някакъв начин везните към позитивното в живота. „Тогава реших, че искам да създам канал само и единствено за положителни новини, за да намалю максимално негативизма в ежедневието ми“. Така се ражда Фейсбук групата „ДОБРИТЕ ПРИМЕРИ“, където хората могат да споделят само хубави новини и добри вестии. След това се появява и сайтът Dobriteprimeri.com, а по-късно създава Фейсбук страницата „Добрите примери“.

„След като мрежата от последователи на платформата се увеличи значително и всеки ден се споделяха публикациите за добри хора, направих добро, започнах да усещам тези хора като недооценени. Те правят страхотни жестове, помагат на хора и животни, чистят природата или даряват, но единственото, което получават, е един виртуален лайк в социалните мрежи. Казах си, че искам да направя нещо повече за тях, искам да им подаря и аз усмивка по някакъв начин така, както те усмиват нас. Тогава ми дойде идеята да изготвя уникален сертификат за признателност за всеки един от тях, като малък жест от мен и платформата ми. От този момент нататък започнах да търся контакт с тези хора по всякакъв начин, за да им връча „Сертификат за признателност“, сподели Теодор Ставров. Той прави и редица благотворителни кампании в подкрепа на нуждаещи се, като акцията „Дари компютър“ за нуждаещи се ученици. Теодор е мениджър в IT-компания и повече от две години се е посветил на каузата за популяризиране на добротворството. „Нека правим добро и нека хората разказват за него“, апелира 35-годишният мъж. Той специално дойде в Казанлък, за да засвидетелства своята благодарност към героите в историите, събрани от Младежкия общински съвет, подкрепен от Община Казанлък.

Историята на Христослава от Казанлък

Сертификати за признателност получиха две казанлъшки учителки - Светлана Кръстева и Теодора Петкова. А историята е за доброто, което те са направили за Христослава Колева, която страда от Синдрома на Даун, но е носител на много медали и отличия от състезания по плуване. Светлана Кръстева започва да работи с Хриси, когато тя е в III клас, после продължава да се занимава с нея Теодора Петкова. Двете учителки са всеотдайни, защото вярват във възможностите на Хриси. Помагат ѝ да напредва в спорта, окуражават я и успехите на момичето не закъсняват. Те са тези, които я карат да бъде уверена в това, което прави, и да постига успехи. Днес Христослава Колева е на 16 години, учи в Професионалната гимназия по лека промишленост и туризъм в Казанлък. Зад нейните успехи стоят още Федерация „Адаптирана физическа активност“ с председател Слав Петков и Спортен клуб „Траяна“ - Стара Загора, с треньор Виктория Колева.

Така, в празничния месец декември, но не само сега, доброто расте, покълнало в младите хора на България. Те също заслужават сертификат за признателност. Може би с нашето „Благодарим ви, че го правите!“.

Юлия Младенова

МОН С ФИНАНСОВА ПОДКРЕПА ЗА ФИЗКУЛТУРЕН САЛОН В МАТЕМАТИЧЕСКАТА

858 437 лв. за изготвяне на инженеринг за нов физкултурен салон към Математическата гимназия осигурява Министерството на образованието и науката по Годишната програма за поддръжане, ремонт, реконструкция, цялостно обновяване или създаване на нови спортни съоръжения в държавните и общинските училища. Одобреното финансиране е по проект на Община Казанлък „Изграждане на физкултурен салон на ППМГ „Никола Обрешков“, гр. Казанлък“.

Предвижда се общо застроената площ да е 600 кв. м и РЗП 670 кв. м. От Общината информират, че към момента няма проектна готовност за изграждането на физкултурен

салон. Одобрените средства ще осигурят основните дейности, като възлагане по реда на ЗОП за проектиране на малък физкултурен салон, избор на изпълнител по реда на ЗОП за извършване на СМР, строителен надзор и авторски надзор по проекта, както и пълно оборудване за физкултурния салон.

Проектното предложение представлява сграда с височина 8 м, състояща се от две части - зона за спортна площадка и зона с обслужващи помещения, които ще бъдат разположени на 2 етаж - тя ще включва 2 санитарно-хигиенни помещения, 2 съблекални, 2 душови помещения, помещения за учители със санитарен възел с тоалетна и душ и склад

за спортния инвентар. Математическата гимназия в Казанлък е едно от учебните заведения на територията на общината, което няма изграден физкултурен салон. През 2020 г. Община Казанлък кандидатства пред МОН и е одобрена за изграждане на допълнителен корпус на училището, поради недостиг на сграден фонд и невъзможност за преминаване на едномоснен режим на обучение. Тъй като тогава бе одобрено по-малко финансиране, се наложи предвиденият по проект физкултурен салон да отпадне. Общата застроена площ на училищните сгради е 1293 кв. м. Изгражда-

нето на нов учебен корпус към основната сграда е планирано със застроена площ

370 кв.м. За да отговори на нормативната уредба, училището трябва да разполага с открита и закрыта зона за спорт.

Към момента в ППМГ „Никола Обрешков“ - Казанлък, се обучават 676 ученици.

Предприетите действия на общинското ръководство към разширяване на сградния фонд на

Математическата гимназия целят обезпечаване на учениците откъм материална база за качествен и ефективен учебен процес чрез предоставяне на добри условия за спорт и здравословен начин на живот.

На 6 март 2021 година Природо-математическата гимназия „Никола Обрешков“ в Казанлък отбеляза половинвековен юбилей. Тя се утвърди като едно от най-авторитетните училища в Старозагорска област. По статистика от зрелостните изпити училището е в първата десетка на математическите гимназии в страната.

В. „Трибуна Арсенал“

МИЛЕНА АТАНАСОВА: ДА РАБОТИШ С ХОРА Е ПРИЗВАНИЕ

„Това е най-интересната работа. Срещаме се с много хора и взаимодействаме с много институции. Да работиш в „Организация и ефективност на труда“ е призвание, както това да си учител

ва окомплектовчик, а след това – окачествител в същия цех. През 2000 година, когато преместват шейновския завод на площадка Казанлък, продължава в Завод 1. Тук трупам опит на различни

или лекар, защото за нас това не са само работници и служители, а човешки съдби. Тъй като непрекъснато има изменения в нормативните уредби, ние трябва винаги да сме наясно с новите моменти, което определя динамичността на нашата работа“. Това споделя Милена Атанасова Симонова от направление „Организация и ефективност на труда“ в „Арсенал“ АД. Милена от Аляята на трудовата слава. А аз веднага добавям – Милена с чаровната, леко стеснителна усмивка и с големи кафяви очи, които топло и приятелски те обгръщат. А щом като казва, че това е най-интересната работа, няма основания да се съмняваме. Защо Милена е преминала през различни длъжности и цехове в „Арсенал“, докато се утвърди на позицията икономист в отдел ОЕТ.

През 1994 година, веднага след завършване на Механотехникума, директно от ученическата скамейка, започва в производството – фрезистка в завода в Шейново. След 6 месеца ста-

ва окомплектовчик, а след това – окачествител в същия цех. През 2000 година, когато преместват шейновския завод на площадка Казанлък, продължава в Завод 1. Тук трупам опит на различни позиции, била и статистик, и контрола. През 2010 година записва „Бизнес администрация“ в Евроколежа в Пловдив, след което защитава магистратура по „Корпоративно управление“ в Пловдивския университет. Трудовият ѝ път продължава да е в „Арсенал“, но сега е в Завод 6. Една година работи в цех, след което ѝ предлагат мястото на икономист „Организация на труда“. И така, точно 10 години тя вече е „навъртала“ в

арсеналската Аляя на славата. –

Работата ни е изпълнена с много динамика

Не само трябва да сме в крак с всяка новост в професионалната си сфера, но и да бъдем максимално полезни на работещите в „Арсенал“.

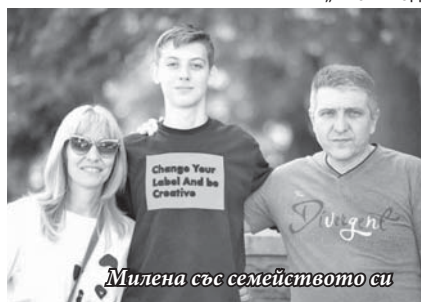
Ето, например, актуалната кампания за финансова подкрепа на семейства с деца до 14 години, които са били на дистанционно обучение. Хората се интересуват какви са условията, къде и как да подадат документи. И специалистите в направление „Организация и ефективност на труда“ са винаги насреща с компетентни отговори и съдействие. Стремят се, не само да изпълняват служебните си задължения, но и да направят много повече от разписаното в длъжностите им характеристики, за да

„Много рядко е да имаш началник като Сергей Яров, който дава свобода на всеки от нас да твори на работното си място. С колегите сме като едно семейство – и в добро, и в лошо. Понякога спорим, търсейки най-доброто решение за даден ка-

одно в отборното класиране на вътрешнозаводските състезания.

Макар и да е първата арсеналка в родата, отличничката от Аляята на славата вярва, че няма да е последната. 15-годишният ѝ син учи в ПГ „Иван Хаджинов“, специалност

„Мехатроника“. Точно от тези паралелки в „Арсенал“ идват най-много ученици да трупат практически знания и опит по линията на дуалното обучение, така че Милена

Милена със семейството си

зус. Страхотен екип сме“, – споделя Милена. Не може да пропусне и още „виновници“ за чудесния микроклимат – колежките Красимира Шокларева, Маринела Чаушева и Нина Петрова, която в момента е в майчинство.

И хобито на Милена е свързано с „Арсенал“

Тя обича народните танци. Играла е 15 години в ансамбъл „Искра“ и в състава към някогашното текстилно предприятие „Димитър Благоев“. През последните години е редовен участник в арсеналската формация „Хайде на хорото“, ръководена от Дора Стефанова. За съжаление, сбирките на любителите на народните танци спрели да се провеждат заради пандемията, но Милена вярва, че това е временно. И минутите на хорото в обедните почивки отново ще ги заредят с енергия, както преди. Тя е и в женския отбор по стрелба. Заедно с Дора Стефанова и Христина Христова са номер

скоро ще има последовател. Иначе, извън портала, обича да ходи в Тулово. Там живеят родителите ѝ и баба Митра, на която е кръстена и която скоро отпразнува вековен юбилей. „От нея съм запомнила много неща – как се лекува с природни средства, как виртуозно се реди баница (какви тънки кори точеше тя!), как се правят най-вкусните палачинки!... Всичко това ме връща във времето назад и е толкова мило“, – споделя Милена. А другото място, което не пропуска да посети поне 3-4 пъти в годината, заедно със съпруга и сина си, е град Елена. Там също има някаква чудна магия, която я привлича... Един топъл човек, който си върши работата с любов и се радва на малките неща в живота – такава е Милена Атанасова през моите очи. А през очите на своите ръководители е един прекрасен професионалист, който си е заслужил мястото сред трудовите първници на „Арсенал“.

Юлия Младенова

Екипът

това направление и на тази работа, която категорично определя като най-интересната. „Ден с ден и случай със случай не си приличат, – въвежда ни в своето ежедневие отличничката от

бъдат полезни на арсеналци. Въпреки напрегнатите делници, Милена признава, че се чувства като у дома си в направление „Организация и ефективност на тру-

Продължение от стр. 1

НОВ РЕНТГЕНОВ АПАРАТ ИЗСЛЕДВА ИЗДЕЛИЯ...

Още една нова придобивка получи фрези Коледа Централната физична лаборатория в „Арсенал“ АД. Тя е в механичната лаборатория на направление за разрушителен контрол.

Това е **съвременен апарат за измерване твърдостта на метали и сплави**

В кабината за интроскопичен контрол с оловна защита, осигуряваща работа с насочен спот рентгеново лъчение

–т.н. твърдомер, на фирма INNOVATEST, Холандия.

Измерването става по метода на Викерс, при който се използва диамантен накрайник с формата на правилна четириъгълна пирамида. Вследствие на безударното и постепенно прилагане на товара, върху пробата се получава отпечатък с формата на правоъгълник и за твърдостта се съди по площта на отпечатъка

от пирамидата в изследваната повърхност. При измерване по метода на Викерс се спазват условия, като плавно нарастване на товара до необходимата стойност, осигуряване перпендикулярност между действащата сила и изпитваната повърхност, поддържане на приложе-

Татяна Господинова с новия апарат за измерване на твърдост

ния товар, постоянен за определения период от време и други. Натоварванията, които новият апарат позволява да се използват в изпитванията, са от 200 gf до 60 kgf. Отчитането на резултатите става автоматично от компютризираната систе-

Ръководителят на лабораторията Петко Гочев

ма, като по този начин се избягва субективният фактор. Възможностите на апарата разяснява Татяна Господинова, специалист в механичната лаборатория с най-дългогодишен опит.

При всяко изпитване, за да се получат коректни данни, от особена важност е то да се извършва от квалифициран персонал, познаващ добре технологията и работата със съответното оборудване, техническите условия, предписаните процедури в съответствие с действащите стандарти, норми и закони. Работещите в Централната физична лаборатория са доказани специалисти, някои от тях са дългогодишни кадри на „Арсенал“, други са от новата генерация арсеналци, но между тях има приемственост и желание непрекъснато да са в крак с новостите в своята професионална област.

Юлия Младенова

Проф. Петя Кабакчиева е дъщеря на големия български актьор Любомир Кабакчиев. Роден е в Казанлък преди 96 години на 1-ви декември. Юрист, но и професионален актьор, заслужил артист, народен артист, професор в Театралната академия, носител на най-високите държавни отличия на своето време, депутат,

16 години председател на Съюза на артистите, отворил българския театър към членство в Международната актьорска федерация и Международния театрален институт... Който никога не забравя Казанлък. Повече от 20 години професионалният общински театър тук носи неговото име, на него е кръстена и улицата от читалище „Искра“ до Тракийската гробница.

Доктор по социология, професор, специалист по социология на политиката, изследовател по въпросите на национализма, комунизма, социологията на неравенствата и на образованието, Петя Кабакчиева има биография, която дава поводи за достатъчно интересна среща. Но за този разговор, в късен следобед, тя идва специално от Калофер, за да си спомни за баща й – артистът, човекът, казанлъчанинът. И при всяка скоба на диалога тя ни връща в темата с едно сърдечно притеснение: „Не казахме нищо за баща ми...“.

Да се каже всичко за баща й...? – та той е цяла Вселена! 35 години след смъртта му, когато са поизбелели идеологическите марки на времето, което по навик наричаме „комунизъм“, да видим Любомир Кабакчиев такъв, какъвто е, без пристрастията на политиката, сякаш е по-лесно. И истински възнуващо, когато в това пътешествие ни води точно неговата дъщеря.

Г-жо Кабакчиева, връзката с Казанлък е жива?

– Разбира се! Това е не просто родният град на баща ми, а любимият ми град! Той винаги се е представял като казанлъчанин. Как милеше за „Розова долина“, независимо от класирането му във футболните групи! Това беше много важно за него. Винаги е бил фен, а на млади години е играл в местния волейболен отбор. Казанлък да има свой театър! – това е неговата отдавнашна мечта

ПРОФ. ПЕТЯ КАБАКЧИЕВА:

та и аз съжалявам, че не можа да види този театър. Но той, особено в последните години от живота си, имаше надежда, че това ще се случи всеки момент. Ако изобщо има небеса, той би бил много щастлив, че най-сетне Казанлък има театър и си мисля, че този факт би го радвал по-скоро сам по себе си, отколкото факта, че този театър носи неговото име. Защото той беше скромен човек и искаше Казанлък да стане културен център, какъвто, всъщност, винаги е бил. Когато идвам тук, винаги се изумявам, колко книжарници има, страхотна художествена галерия! Много художници, музеи, новият Музей на фотографията – от тук е тръгнала цяла школа...! Читалище „Искра“ е създало много и талантливи актьори, певци, страшно много хора, допринесли за културата. За мен Казанлък е един истински културен център. Малко градове могат да се похвалят с такъв културен живот. Поздравления и към общинските ръководства, които поддържат, както театъра, така и цялостния културен климат в града!

Следите всичко, което се случва в театъра, виждаме Ви на премиери, дори водите внуците на детски представления?

– Да, някои неща гледам в София. Театърът е изключително добър и е бил винаги добър. Не гледам на него спрямо това кой е бил директор, всички директори са отдадени на добруването на театъра. В театъра винаги е имало изключителни актьори и страхотни представления и много ми е мъчно, че досега няма награда „Икар“ или „Аскеер“, надявам се това да се случи. Абсолютно заслужава, има изключителни представления. Тук са работили много добри режисьори, винаги е бил млад екипът от актьори, но и възрастните са страшно добри. Само българско е усещането, че има провинциални и столични театри. За мен това разделение не съществува – има добри и слаби театри. Казанлъшкият театър е един много добър театър, със забележителни спектакли, силно аплодира-

ни навсякъде. Това е чудесен театър, което много би радвало баща ми, защото тук има дух, присъства етосът на театралното изкуство, нещо много важно.

Какъв театър харесваше баща Ви, актьорът с толкова роли на сцената и в киното, наричан „актьор на психологическия анализ“?

– Актьорите не избират ролите си, това е избор на режисьора и драматурга на театъра. Баща ми беше изключително дисциплиниран и много коректен в професията си, никога не е претендирал за роля или отказвал роля. Играл е и абсолютно незначителни роли, без да се оплаква, и всяка вечер имаше представление. Като малка бях едно ошещено дете – него винаги го нямаше. Не е избирал, но имаше неосъществени мечти за роли – искал е на млади години да играе Хамлет, но не

В ролята на Павел Протасов от „Деца на слънцето“

се случи. В зрелия си период мечтаеше за Крал Лир, Шекспир му беше любим, но уви, няма много роли в Шекспирови пиеси. Игра в много пиеси от руската класика, беше чудесен Иван Карамазов в „Братя Карамазови“. Изигра Тургенев в „Елегия“, а един от най-известните му филми, с ролята на Инсаров, е „В навечерието“ по Тургенев.

Продължава на стр. 7

В „КАМБАНКА“ УСПЕШНО ПРИКЛЮЧИ ИНОВАТИВЕН ПРОЕКТ

Преди броени дни Община Мъглиж приключи дейностите по проект „Ръка за ръка в подкрепа на образователната интеграция на най-малките граждани на Мъглиж“, който бе реализиран в рамките на 12 месеца в Детска градина „Камбанка“, събщи кметът на общината д-р Душо Гавазов. Той поздравя ръководството на детската градина за успешно приключване на проекта и подари ролеви игри за децата от всички групи на детската градина. Това стана по време на тържество, посветено на Деня на християнското семейство, което се проведе в детското заведение в град

Мъглиж.

Престоят на децата в ДГ „Камбанка“ вече е структуриран по иновативен и интересен начин, чрез провеждане на ролеви игри и нагледни материали, включваща няколко ключови модула. Чрез изпълнението на заложените дейности бе постигната и основната цел на проекта за подпомагане на образователната интеграция и недопускането на вторична сегрегация на етап предучилищно образование в община Мъглиж. Това стана чрез провеждане на серия от координирани дейности за осигуряване на равен достъп до качествено образование в мултикултурна образователна среда.

А отбелязването на Въведение Богородично още в ранна детска възраст напомня на родителите и учителите, че трябва да възпитават децата в благочестие и вяра, в послушание към родителите си и чистота на нравите.

Община Мъглиж и Местната комисия за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните организират

ОНЛАЙН КОНКУРС

за най-красива и оригинална сурвакница „СУРВА, ВЕСЕЛА ГОДИНА!“

Идеята е да се провокира интересът на децата към българските народни обичаи и желанието им да изработят автентична сурвакница от орязано клонка и традиционни природни материали, символизиращи здраве, плодородие и благополучие.

В конкурса могат да участват всички деца на възраст от 6 до 14 години, живеещи на територията на община Мъглиж. Участниците в конкурса трябва да изпратят снимки на изработените от тях сурвакници на ел. адрес: survabg@abv.bg до 14 декември 2021 г., като посочат двете си имена, населеното място, класа и училището си.

ЗА РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО В КАЗАНЛЪК ОТВОРИ ЦЪРКОВЕН МАГАЗИН

Напълно обновен, като дар за Рождество Христово, в Казанлък отвори църковен магазин. Той бе осветен от Н.Впр. Старозагорския митрополит Киприан, който навръх Андреевден, заедно с архиерейския наместник отец Петко Мотев и свещеници от Старозагорската епархия, отслужи водосвет за здраве и благоденствие на жителите на града.

Магазинът се намира в сградата на Архиерейското наместничество в двора на храм „Успение Богородично“. Години наред казанлъчани нямаша църковен магазин, тъй като съществуващият спря да работи в края на миналия век. Предложението той да бъде възстановен идва от архиерейски наместник отец Петко Мотев, до когото миряните са адресирали молбата си. С подкрепата на Старозагорската митрополия, църковният магазин отново отвори врати, изцяло обновен. Тук се предлагат прекрасно изработени копия на икони, църковна утвар, книги, молитвеници, свещи от Вилтеем, сувенири.

В деня на Андрей Първозвани

беше направен и водосвет на обновената сграда на архиерейското наместничество в Казанлък. Отец Петко Мотев благодарни на Старозагорската митрополия и на митрополит Киприан, на институциите, фирмите и хората, помогнали за обновлението и газифицирането на сградата.

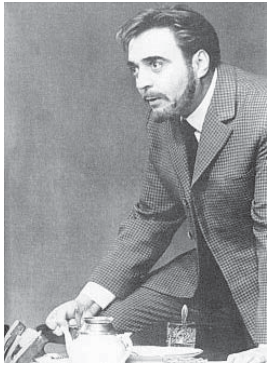
Църквата „Успение Богородично“ е построена през 1834 г. под ръководството на прочутия майстор от Одрин Санди Костов. Прекрасният, богато орнаментиран иконостас, един от най-красивите на Балканския полуостров, е изработен от дебърския резбар Васил Аврамов. Най-старите икони са дело на тревненски и дебърски майстори, а останалите – на родения в Одеса художник от Миланската крайска академия М. Бургсер. През 1836 г.

със съдействието на известния духовник и просветител Неофит Рилски е открито училище в специално построена към църквата сграда, което е сред първите модерни училища в България. Този храм приютава и първото казанлъшко читалище, основано в края на 1860 г.

БАЩА МИ ВЯРВАШЕ В ДОБРОТО

Двете му любими роли са на образи с еднаква фамилия – Федя Протасов от „Живият труп“ на Толстой и Павел Протасов от „Деца на слънцето“ на Горки. Може би не са най-известните му роли, но са емблематични с общото в тях – образът на интелектуалеца, който се измъчва от безсмислието и лошотията на света, а те истински притесняваха баща ми. Той беше идеалист, който искрено вярваше в доброто и в това, че трябва да има добро. Той не можеше да обиди човек, дразнеше се от скандали, впускаше се да помага. Искаше живота и светът да имат смисъл,

Кабакчиев като Иван Карамезов от „Братя Карамезови“ на Достоевски

дълбоко свързан с човешки ценности. Обичаше двамата Протасови, може би защото нещо го притесняваше в света, в който живеем. Вероятно е считал, че интелектуалците не могат да се впишат по начина, по който искат в този свят. Двамата Протасови са олицетворение на драмата на изолацията от света интелектуалец, отделен сякаш с пропаст от другите, което е проблем. Баща ми се измъчваше от това. За него бе важно животът да има смисъл отвъд парите и „службата“, да няма пропаст между света на идеите и всекидневните. Интелектуалците следва да задават някакви идеали, които да ни измъкват от ежедневието, но без да налагат абстрактни, крайно чужди на хората, утопии.

Много трудна задача, има ли изобщо решение?

- И сега е същият проблем, вижда се и в политическата ситуация. Няма среща между едните и другите и това е един от проблемите ни. Решението е смирение. Да си даваш сметка за собствените си недостатъци и положителни качества, да си любопитен към другите, да не съдиш „на антроп“. Да съдиш конкретните постъпки, а не колективните вини, към които съм скептична. Свързано е с колективната отговорност, тя се осъзнава трудно. В Германия се случи спрямо нацизма. Германците масово осъзнаха, че са били невежи или са се правили на такива, относно това, което нацизмът направил там. Ние също трябва да решим въпроса с преосмисляне на комунистическото си минало, да си дадем сметка

за недостатъците, престъпленията като Народния съд и убийствата без съд и присъда, престъплението „Възродителен процес“ и за тоталитарната власт, която отнемаше свободата и правото на отговорност, давайки социална грижа, за която хората да са благодарни, но която им отнема правото да отстояват, да искат! Всички, които сме живели тогава, не само управляващите, носим колективна отговорност. Не бива и да отричаме постигнатото – индустриализацията, масовото образование, здравеопазването. Става дума за отсъждане спрямо мярката. Ние тук непрекъснато отхвърляме и мразим някакви колективни субекти. Не може да отхвърлим всички, които са живели тогава и са били съпричастни към комунистическата идея. Така и сега. Не може да се зачертава цяла група от хора като нечисти същества. Решението е да правиш опит да разбираш другия, къде да се отреже и къде да се търси диалог, компромис. Мен ми тежи много, а това бе характерно и за баща ми, този ужасен език на омразата, този невъзпитан, груб, арогантен, просташки език, който се появи и в медиите, и на официално ниво. Трябва да се възпитаваме на уважение към достойнството на другите.

Имате внуци, как става това с възпитанието?

- Моят син Любомир постоянно се тревожи за спазването на човешките права, още от малък търсеше решението не в събсъчка, а във взаимното уважение. Изследваше социалните неравенства, „възродителния процес“, продължава в тази посока. Семейството му е в Германия, където децата се учат на толерантност в самата среда, в която живеят още от детската градина, тъй като там има децата от различни етноси и раси, тя е мултинационална среда. Те не забелязват разликите в цвета на кожата, на пример.

Вие сте хуманитарист, дъщеря на баща си, имате ли неговите интелектуални терзания, за които говорихме, взимайки повод от любимите му Протасови?

- За съжаление, от началото на т.нар. преход, с доминирането на чалга-културата, сякаш се получи едно объркване на ценностите. Но на последък образованието започна да се осъзнава като ценност, правят се опити за промяна. В културата обаче – и като бюджет, и като политики, категорично не сме добре. Може книгите да се освободят от ДДС, сериозно следва да се стимулират нови авангардни творчески форми на малите хора, защото комерсиалните сами си намират публиката. Така би се намерил балансът между тях и високото изкуство, което често е пред празни зали и има проблем. Има какво още да се желае, но аз не съм песимист. Работата със студентите ми вдъхва надеж-

да. Аз съм оптимист, целенасочен оптимист! Младите ще оправят нещата.

Не споделяте упреците към младите хора като нечувствителни към обществени теми, науката, изкуството...?

- Моите студенти са прекрасни! Различни са в сравнение с тези отпреди 30 години. Полюбопитни, по-отворени към света. Разбира се, като изследовател си давам сметка, че има голям процент деца, които не получават качествено образование, а е изключително важно всички деца да имат не просто достъп до, а да получават добро образование. Това е значима кауза, за която да се борим. Но точно при нас идват ученици от елитните училища, отворени, инициативни, активни граждани, които не са безразлични към това, което се случва. Те искат не просто по-добър живот с високи заплати, а общество с ясни правила и закони, които да се спазват. Общество без корупция и с повече справедливост, с морални ценности. Щастлива съм с моите студенти!

Баща Ви сигурно би бил щастлив да види такива млади хора?

- Да, той много си обичаше студентите! Изключително много, а те го наричаха Учителя – Даскала. Много държеше на тях, не казваше за него лоша дума и се гордееше с всички. Може да е семейна черта да си обичаме студентите и да вярваме не просто в

Любомир Кабакчиев със съпругата и с дъщеря си

талантите, а в моралните им качества – че са добри хора, както и, че ще постигат успехи.

Ваша обща мисия...?

- Ние сме просветители, така е... Баща ми си беше винаги леко дидактичен, беше често обвиняван, че играе много положителни роли и че у него има нещо патетично в изпълнението. Но това не е случайно, той наистина вярваше в това, което прави, като просветителска мисия. Той вярваше, че интелектуалецът трябва да е просветителска фигура, да си спомним неговия Даскал Киро в „Опит за летен“ на Радичков!

Учителството е в родовата Ви кръв и памет, какво пази семейният летопис по този въпрос?

- Прадядо ми – учител, идва в Казанлък от другата, починал е рано. Дядо ми Петко, сирак /бащата на Любомир Кабакчиев/, учи в семинария и със стипендия – право в Же-

нева, връща се, за да участва като доброволец в Балканските войни, завършва след това в Софийския университет. Жени се за любимата си след 7 години и през цялото време тя му праща учителската си заплата, за да се издържа. Това е любимата ми семейна история! Седем години в ситуация на любовна неопределеност, но връзката между тях е така силна! Дядо Петко е социалдемократ в семейството. След 9 септември 1944 са го назначили за народен обвинител, той отказва, отказът е публикуван в Държавен вестник, в резултат е лишен от адвокатски права. Баба ми Стефанка е тази, за която всички казваха, че се раздава за хората, кой за каквото я помоли. Жена-естет, с усет за красивото. Тя е тази, която подкрепя баща ми в неговите изяви в театъра, докато баща му иска да стане юрист като него. Баща ми завършва право, но избира театъра. Родът на баща ми е голям. Роднини сме и с Христо Кабакчиев, известният деец на Коминтерна, в крайна сметка починал от сталинските репресии в затворите в СССР. Баща ми имаше двама братя, единият юрист, Христо, той остана в Казанлък, другият – лекар, Георги, отличен специалист по УНГ. Братовчед ми Петко е син на чичо ми Георги и е също известен специалист УНГ.

Името на дядо си Петко ли носите?

- На дядо Петко и дядо Петър. И по линия на майка ми историята е много интересна. Нейният дядо праща баща и Петър да учи инженерна химия в Германия. Той се сподява за германка, но се връща в България, след като получава писмо от баща си: „Аз не съм те пратил в Германия да се жениш и оставаш там, а да се върнеш да работиш за доброто на България“... И така, в крайна сметка, съм се появила аз...

Петя Кабакчиева – един „целенасочен оптимист“?

- Всеки в своята област нека се опитва да прави каквото трябва, пък да става каквото ще, както се казва. Но трябва да сме отговорни пред децата си, пред всички! Да бъдем почтени, работливи и да правим нещата така, както трябва да се правят. Баща ми вярваше, дълбоко вярваше в това. Аз не помня по-добър и възпитан човек от него. Не съм го чула да ругае. Съседите го помнят как върви след представление към къщи и винаги, щом срещне дама, спира и вади почтително ръце от джобовете си. За неговите вежливи обноски има даже вицове. Той се опитваше да помага, да дава. Не обичаше йерархията. В дългия спор дали Съюзът на артистите да бъде творчески или чисто синдикален съюз, баща ми, като председател, беше твърдо за синдикален съюз, защото беше убеден, че театърът е колективно дело, в което принос имат

не само актьорите, но и всички други зад сцената, до последния сценичен работник. Той не се е преживявал като звезда и затова сценичните работници много го обичаха. Той винаги се сбогуваше с „Да си ми жив и здрав!“, в който израз май има нещо типично казанлъшко.

Негова е заслугата за международните връзки на Съюза, за които той отваря българския театър...

- Да, дълги години беше председател на Съюза на артистите, опитваше се да помага на артистите, изслушваше техните проблеми. По негово време Съюзът стана член на Международната актьорска федерация и на Международния театрален институт, беше близък приятел с дългогодишната президентка на този институт Марта Коание. Тя заобича България и дълги години след неговата смърт, чак до своята кончина, идваше в България и помагаше на български артисти

Последната снимка на Любомир Кабакчиев - с внука си Любомир в семейната къща в Калопфер

и режисьори, тя доведе тук известния американски драматург Едуард Олби. Една от най-добрите роли на баща ми беше на Джордж в „Кой се страхува от Вирджиния Улф?“ на Олби. Баща ми организира първия Театър на нациите в България. Последното му представление, преди смъртта му през 1986 г., „Ретро“ от Александър Галин, всъщност беше на американска сцена, в театър Проджект в Балтимор, след смъртта му там поставиха барелеф, който и досега стои. Този барелеф е знак за таланта на баща ми, оценен от американските театри.

От името на редакцията, с Юлия Младенова, Ви благодарим за тази среща с големия казанлъчанин Любомир Кабакчиев! Благодарим от името на неговия любим Казанлък!

Забележка в бъдеще време: Наследниците на Любомир Кабакчиев са внукут – социолог, доктор по история, който носи неговото име, и децата му Петя и Дамян с фамилията Пожарлиев, името на съпруга на неговата дъщеря, проф. д-р Райчо Пожарлиев, философ. С постоянен адрес в Германия, наследниците продължават да кръстосват по линията Лайпциг-София-Калопфер-Казанлък.

Диана Рамналиева

